

AADAMA KÜLJELUU

AADAMA

ANTONIO MANZINI

KÜLJELUU

Itaalia keelest tõlkinud Cathy Laanela

*Falco
Kujutöö*

Originaal:
La costola di Adamo
2014 © Sellerio editore via Siracusa 50 Palermo

Toimetanud Helen Leht
Kujundanud Mari Ainso
Korrektuuri lugenud Mari Laan

Tõlke autoriõigused: Cathy Laanela ja Toledo kirjastus, 2018
www.toledo.ee

ISBN 978-9949-9920-8-9 (trükis)
ISBN 978-9949-9920-9-6 (e-raamat)

Trükitud Greif OÜ trükikojas

Onu Vincenzole

*Meie elus on mitmeid aastaagu,
naisel on õigus üksnes kevadele.*

– Jane Fonda –

REEDE

Oli märtsikuu, päevad olid päikeseküllased ja õhus oli tunda peatset kevadet. Päike oli alles jahe ja kadus vahel pilvede varju, kuid selle kiirgus pani maailma särama ja täitis hinge lootusega.

Aga mitte Aostas.

Terve öö oli sadanud, jääne vihm oli uhtunud linnatänavaid kella kaheni öösel. Seejärel oli õhutemperatuur järsult langenud, vihm asendunud lumega ja kuni kella kuueni hommikul langes suuri räitsakaid kõnniteedele ja tänavatele. Koiduvalguse eredas palavikulises kumas ilmus nähtavale valge lumevaiba alla mattunud linn, mõni hilinenud lumehelveste keerles veel õhus, enne kui langes kõnniteele. Mäetippudel olid peas pilvemütsid ja õhutemperatuur oli mõni kraad alla nulli. Siis tõusis ootamatult vali tuul, iilid tuiskasid üle linnatänavate nagu punt purjus kasakaid, sakutades inimesi ja asju.

Brochereli tänaval küll ainult asju, kuna tänav ise oli inimitühi. Parkimiskeelu märk õõtsus tuules ja tee äärde istutatud väikeste puude oksad ragisesid nagu reuma-haige kondid. Lumi ei olnud veel jõudnud paakuda ja tõusis väikeste pööristena lendu, mõned lahtipääsenud aknaluugid lõgisesid. Tuul lennutas kortermajade katuselt alla jäist lund.

Niipea kui Irina Monte Emiliuse tänavalt ümber nurga Brochereli tänavale keeras, löi tugev tuul talle näkku.

Tema hobusesabasse seotud juuksed tõusid lendu ja sinised silmad tõmbusid veidi kissi. Kui temast oleks tol hetkel suures plaanis foto tehtud ja see kontekstist välja tõstetud, oleks ta näinud välja nagu hullumeelne, kes ilma kiivrita saja kahekümne kilomeetrise tunnikiirusega mootorrattal kihutab.

Aga see jäine ootamatu kõrvakiil mõjus Irinale nagu pehme paitus. Ta ei tõmmanud isegi lühikese halli villase mantli kraed koomale. Leedu piirist paari kilomeetri kaugusel Lidas sündinud tüdruku jaoks oli see tuul kui leebe kevadine briis. Tema kodumaal Valgevenes oli märtsikuus kümnekraadine pakane ja inimesed sumpasid jäätunud hangedes.

Irina kõndis kiiresti, võlts-Hogani tossud tema jalas sädelesid igal sammul ning ta imes meekommi, mille ta oli baarist ostnud pärast hommikusööki. Kui ta Itaalias üldse midagi jumaldas, siis oli see hommikusöök. *Capuccino* ja sarvesai. Kohvimasina surin, kui see piima üles soojendab ja klopib selle valgeks vahuks, mis seguneb musta kohviga ja kõige peale raputatud kakaopulbriga. Ja sarvesai, soe, krõbe ja magus, see lausa sulas suus. Ta mäletas, millised olid tema hommikusöögid Lidas. Jälestusväärased odra- või kaerahelbepudrud, mudamaitsega kohv. Ja hapukurgid, mida ta varahommikuti alati oli jalestanud. Vanaisa haukas neid viina kõrvale, isa sõi võid otse võitaldrikult, nagu olnuks see karamellikreem. Kui ta sellest Ahmedile oli jutustanud, pidi too naerukrampidesse lämbuma. „Võid? Lusikatäite kaupa?“ oli

ta imestanud. Ja naernud, paljastades oma lumivalged hambad, mida Irina nii väga kadestas. Irina hambad olid hallid. „See on kliima pärast,“ oli Ahmed talle seletanud. „Egiptuses on soe ja inimeste hambad on valged. Mida külmem kliima, seda tumedamad on inimeste hambad. Nahavärviga on täpselt vastupidi. Jälle on see vähese päikese süü. Ja kui te siis veel lusikaga võid peale sööte!“ Ja taas oli ta naerma pursanud. Irina armastas teda. Ta armastas seda, kuidas ta turult tulles lõhnas. Õunte ja köögiviljade järele. Ta armastas meest, kui too Meka poole palvetas, kui ta naisele meekooke küpsetas, kui nad armatsesid. Ahmed oli hell ja hooliv, ei joonud end kunagi purju ja tema hingeõhk lõhnas piparmündi järele. Ta jõi harva ja ainult õlut, kuigi ütles: „Prohvet seda ei lubaks.“ Õlu maitses talle. Irina vaatas teda ja mõtles oma kodumaa meestele, alkoholile, mida nad kõrist alla kallasid, nende lehkavale hingeõhule, nende ihule, mis haises higi, viina ja suitsu järele. Aga Ahmedil oli ka selle erinevusele oma seletus. „Egiptuses pesevad inimesed end rohkem, sest Allahi poole palvetades peab puhas olema. Ja kuna meil on soe, siis kuivame kohe ära. Teil on külm ja kuivamiseks kulub ilmatu aeg. Jälle on see päikese süü,“ ütles ta. „Igatahes võid me lusikaga ei söö,“ ja taas oli ta naerda lõkerdanud. Praeguseks oli Irina suhe Ahmediga teelahkmele jõudnud. Mees oli teinud talle abieluettepaneku.

Abielu.

Selle juures oli tehnilisi probleeme. Temaga abiellumiseks oleks Irina pidanud vastu võtma islami või Ahmed astuma vene õigeusku. See ei olnud võimalik. Irina

ei võinud kuidagi muhamedi usku pöörduda. Asi polnud uskumises, sest Irina uskus jumalat sama palju nagu lotovõitu, aga ainuüksi mõte oma vanematele tõmbas ta usuvahetuse plaanidele kriipsu peale. Ta perekond Valgevenes oli sügavalt õigeusklik. Isa Aleksei, ema Ruslava, viis õde-venda, tädid ja eelkõige onupoeg Fjodor, kes oli abiellunud preestri tütreaga. Kuidas oleks ta võinud neile öelda: „Tere. Alates homsest on minu jumal Allah.“ Samamoodi ei saanud Ahmed helistada oma isale Faiyumi ja öelda: „Tead, isa, alates homsest olen ma õigeusklik!“ Pealegi kahtles Ahmed sügavalt, kas isa üldse teab, mis asi on õigeusk, pigem oleks too arvanud, et tegu on nakkushaigusega. Niisiis mõtlesid Irina ja Ahmed esialgu lihtsalt koos elada. Neil tuli valetada ja eluga edasi minna. Vähemalt seni, kuni Aosta on nende kodulinn. Küllap siis kannab jumal, Allah või kes iganes nende eest hoolt.

Ta jõudis maja number 22 ette, otsis võtmed välja ja avas välisukse. Kui ilus maja see oli! Marmortrepi ja puidust trepikäsi puuga. Mitte nagu tema kodu, kus põrandal olid pragunenud plaadid ja laes hallituslaigud. Siin oli isegi lift. Tema majas seda polnud. Tuli jala neljandale korrusele ronida. Tema trepp oli mitmest kohast katki, astmetes praod, mõni logises, mõni oli hoopis puudu. Küttesüsteemist polnud üldse mõtet rääkida, gaasiahililises ja hakkas tööle alles siis, kui kepiga vastu ust lajutada. Ta unistas elust sellises majas nagu see siin. Koos Ahmedi ja Hilmiga, mehe pojaga, kes oli kaheksateistkümneaastane ega osanud sõnagi araabia keelt. Hilmi. Irina oli proovinud tema vastu kena olla. Aga poisil pol-

nud sellest sooja ega külma. „Sa pole mu ema! Jäta mind rahule!“ karjus ta. Irina hoidis keele hammaste taga, kannatas ära. Ja mõtles poisi emale. See oli läinud tagasi Egiptusesse, Aleksandriasse, sugulaste poodi tööle, ja ei tahtnud oma lapsest ja abikaasast enam midagi kuulda. Nimi Hilmi tähendab rahu ja pikka meelt. Irina mui-gas selle mõtte juures: polnud nime, mis oleks poisile vähem sobinud. Hilmi oli rahutu, nagu oleksid tal nõge-sed püksis. Ta hulkus ringi, ei tulnud öösiti koju, koolis käitus kohutavalt ja kodus sülitas taldrikule, millelt sõi. „Näljarott!“ ütles ta isale. „Ma ei kavatse lõpetada nagu sina kusagil puuviljaleti taga! Ennem lähen vanameeste-ga voodisse!“ „Kas tõesti? Ja mida sa siis teha kavatsed?“ karjus Ahmed vastu. „Võidad Nobeli preemia või?“ ironi-seeris ta poja halbade hinnete üle. „Sa jääd töetuks, vaat mis sinust saab. Võta teadmiseks, et töötu pole mingi elukutse!“ „Parem ikka, kui tänaval õunu müüa või koris-tamas käia nagu see orjatar siin, kelle sa koju oled too-nud.“ Nende sõnadega vaatas ta põlglikult Irina poole. „Ma saan rikkaks ja tulen sulle tere ütleva päeval, mil sind haiglasse surema viiakse! Aga ära muretse. Kirstu teen sulle välja.“

Tavaliselt lõppesid Ahmedi ja Hilmi vahelised tülid sellega, et isa lajatas pojale kõrvakiilu ja too tõmbas ukse enda järelt pauguga kinni, mille tulemusel pragu esiku-seinas jälle pikenes, ulatudes nüüdseks juba laeni. Irina oli veendunud, et pärast järgmist tüli kukuvad seinad ja lagi kokku nagu Vilniuses 2004. aasta maavärina ajal.

Lifti ukсед avanesid ja Irina keeras vasakule, korter number 11 poole.

Lukk klõpsatas esimese võtmekeeru peale lahti. Irina mõtles, et see on imelik, väga imelik. Tavaliselt oli lukul kolm keerdu peal. Ta käis Baudode juures kolm korda nädalas ja mitte kunagi varem, sellest oli nüüd juba aasta jagu, polnud pererahvast ennast sel ajal kodus. Kella kümneks hommikul oli mees ammu tööle läinud, kusjuures reedeti lahkus ta juba koidu ajal, sest käis jalgrattaga sõitmas, proua aga tuli toidupoes tagasi alles täpselt kell üksteist, Irina oleks võinud tema järgi isegi kella õigeks keerata. Võib-olla oli proua Ester saanud kõhuviiruse, mis parajasti Aostas keskaegse katkuepideemia kombel ohvreid kogus. Irina astus korterisse, tuues kaasa pahvaku talvist õhku. „Proua Ester, see olen mina, Irina! Väljas on nii külm ... olete te kodus, proua?“ hõikas ta valjult, libistades samal ajal võtmeid kotti. „Kas te täna poes ei käinudki?“ Tema kähe hää, milles olid süüdi igapäevased kakskümmend kaks sigaretti, kaikus välisukse mattklaasilt vastu.

„Proua?“

Ta lükkas koridoriukse mööda siine kõrvale ja sisenes elutappa.

Segadus. Televiisori ees madalal lauakesel vedeles kandik õhtusöögijäänustega. Kanakondid, tühjaks pigistatud sidrun ja midagi rohelist. Spinat vist. Smaragd-roheline pleed diivanil oli kortsus ja tuhatoois vedeles kümmekond suitsukoni. Irina mõtles, et ilmselt oli proua palavikuga voodis ja tema abikaasa Patrizio oli eelmisel õhtul televiisori ees jalgpallimatši üksinda vaadanud. Muidu oleks laual kaks kandikut olnud, üks tema ja teine proua Esteri oma. Spordilehed olid üksteise kõrvale

vaibale laiali laotatud ja joogiklaas oli heledale antiiklauakesele kaks nähtavat sõõri jätnud. Pead vangutades asus Irina korda looma, riivates jalaga tühja veinipudelit, mis hakkas keerlema. Irina tõstis pudeli üles ja asetas diivanilauale. Seejärel võttis ta tuhatoosi ja valas konid toidujäänuste kõrvale taldrikule. „Proua? Kus te olete? Voodis?“

Vaikus.

Käes kandik, millel Merlot' pudel püüdis tasakaalu säilitada, lükkas ta köögiukse puusanõksuga lahti. Aga ta ei astunud sisse. Ta tardus lävele ja jäi vaatama. „Mida see ...?“ karjatas ta summutatud häälel.

Kapiuksed olid pärani. Taldrikud, tassid ja klaasid vedelesid põrandal makaronipakkide ja tomatikonservide kõrval. Köögirätid, noad-kahvlid ja pabersalvrätikud olid laiali loobitud. Apelsinid olid veerenud irvakil uksega külmkapi alla. Toolid olid ümber paisatud, laud peaaegu vastu seina lükatud ja põrandale puruks kukkunud saumikseri seest turritasid välja juhtmed ja elektrimehhanism.

„Mis siin toimunud?“ hüüatas Irina. Ta pani kandiku ära ja taandus tagasi koridori.

„Proua Ester!“ hõikas ta veel kord. Vaikus. „Proua Ester, mis siin toimunud?“

Ta läks magamistuppa, lootes majaprouat sealt leida. Voodi oli üles tegemata. Linad ja suletekk olid voodi ühte äärde kokku kägardatud. Riidekapi ukсед pärani. Ta läks tagasi köögi poole. „Mida see ...?“ tema jalg puutus millegi vastu. Ta vaatas maha. See oli katkine mobiiltelefon.

„Vargad!“ kisendas ta äkki ja tõmbus krampi, nagu oleks keegi jäise noatera ähvardavalt talle abaluude vahele torganud. Ta tahtis toast välja joosta, aga komistas kulunud ja nurkadest rulli keerdunud Afganistani vaiba otsa. Ta kukkus põrandale ja löi põlve ära.

Praks!

Põlvekedra raksatusele järgnes valusööst, mis tungis Irinale otse ajju. „Aiiii!“ karjatas ta hambaid krigistades ja tõusis põlve kinni hoides püsti. Ta tormas otsemat teed esiku lükandukse poole, kujutades ette, et teda ajavad taga vähemalt kaks kohutavat meest, mustad maskid ees ja teravad karukihvad suus. Ta löi õlaga vastu ust, pannes selle mattklaasid värisema. Seekord löi valu oma hambad talle rangluusse, kuigi nüüd ei tundnud Irina seda nii tugevalt kui enne. Ta võttis kokku kogu oma jõu ja lohistas end longates Baudode korterist välja. Ja tõmbas ukse ruttu kinni. Ta hingeldas. Trepikojas tundis ta end väljaspool ohtu. Naine uuris oma põlve. Sukk oli rebenenud ja põlv veritses. Ta tegi kaks sõrme suus märjaks ja tõmbas üle haava. Esialgne terav valu oli nüüd tuikav ja tugev, aga talutavam. Äkki turgatas talle pähe, et ka trepikojas polnud ohutu. Kui vargad on veel korteris, kas siis oleks neil raske ust avada ja teda noaga pussitada või raudkangiga maha lüüa? Naine hakkas komberdades trepist alla minema, samal ajal karjudes: „Appi! Vargad! Vargad!“

Irina koputas teise korruse korterite ustele, aga keegi ei tulnud avama. „Appi! Vargad! Avage uks! Avage!“

Ta läks trepist alla. Ta oleks tahtnud joosta, võtta mitu astet korraga, aga valutav põlv ei lubanud. Ta klammer-

dus kauni puidust trepikäsipuu külge ja tänas jumalat, et oli jalga pannud kodulähedaselt turult hangitud võlts-Hogani tossud: vähemalt olid neil kummitallad. Nahk-taldadel oleks ta marmortrepist ilmselt mitu trepikipikust järjest tagumiku peal alla sõitnud. Nüüd koputas ta esimese korruse korteriustele. Tagus rusikatega, vajutas uksekellasid, jagas jalahoope, kuid kedagi polnud kodus. Ükski uks ei avanenud. Ühest korterist kostis vaid koera ärritatud haukumist.

Surnute maja, mõtles ta endamisi.

Lõpuks jõudis ta alumisele korrusele. Avas välisukse ja tormas tänavale. See oli inimtühi. Lähedal ei olnud ühtegi kauplust ega baari, kust abi kutsuda. Ta vaatas Brochereli tänava kortermaju. Akendel polnud ühtegi hingelist, keegi ei läinud ustest sisse ega välja. Taevas oli tinahall. Ühtki autot polnud näha. Näis, nagu oleks kell kümme hommikul siin tänaval elu seiskunud, välja surnud, nagu oleks tema siin kvartalis ainus elav hingeline. „Appi!“ karjus ta täiest kõrist. Äkki ilmus nagu imeväel tänavanurga tagant välja vana mees, sall ümber kaela mähitud, krants rihma otsas. Irina jooksis talle vastu.

Endine sõjaväemarssal Paolo Rastelli, kes oli sündinud 1939. aastal, tardus kõnniteel paigale. Ilma mantlita naine, juuksed püsti peas ja põlv verine, jooksis lööbates tema poole, maigutades suud nagu kala kuival. Ta karjus midagi. Aga marssal ei kuulnud teda. Ta nägi ainult naise pärani suud, mis tundus õhku ahmivat. Marssal lülitas oma parema kõrva küljes sisse Maico kuuldeaparaadi, mille ta Flipperiga jalutama minnes alati vaigistas. Flipper, kelle soontes voolas Yorkshire'i terjeri ja veel kolme-

kümne kahe koeratõu verd, oli hullem kui püssirohi. Üks tuulest kantud puuleht, solisev veetoru või lihtsalt 14-aastase vana krantsi enda kujutlusvõime võis panna koera nii kileda häälega haukuma, et marssalile tulid judinad peale, nagu oleks keegi küüntega tahvlit kriipinud. Kohe, kui kuuldeaparaat tööle hakkas, käis sellest ragin läbi. Seejärel, nagu oodata võis, muutus ühetooniline undamine ärevusse aetud Flipperi kiledaks klähvimiseks ja lõpuks hakkas marssal eristama ka naise pärani suust kostvaid arusaadavaid sõnu: „Appi, aidake mind! Vargad!“

Aga Flipper, kes oli vasakust silmast juba aastaid pime ja oli kaotamas viimaseid dioptreid ka oma paremast silmast, ei haukunud mitte naise, vaid teisel pool tänavat tuules kõikuva liiklusemärgi peale. Rastellile jäi otsustamiseks vaid mõni sekund. Ta vaatas selja taha, aga seal polnud kedagi. Mobiiltelefon välja koukida ja politseisse helistada, selleks polnud tal enam aega, naine oli nüüd temast vaid mõne meetri kaugusel ja jooksis lähemale, nagu ajaksid kurjad vaimud teda taga, kisendades: „Appi! Härra, aidake mind!“ Ta oleks võinud selle õlgkollaste juustega Erinnuse eest põgeneda, aga enne seda oleks ta pidanud nõusse saama poldi, mis ta puusaluud koos hoidis, ja hapnikuvaesed kopsud. Nagu kunagi lihtsõdurina püssirohuladu valvates, otsustas ta ka nüüd võtta valviseisangu ja jääda paigale, kuni õnnetus ise tema juurde jõuab, vältimatult nagu kuri saatus. Mõttes needis marssal Flipperit ja tema hilishommikusi pissimisi, mis olid ta ristsõnade juurest eemale kiskunud.

Oli reede, 16. märts, kell oli kümme läbi kümme minutit.

Äratuskell helises kakskümmend minutit enne kaheksat. Mõned kuud tagasi Aostas ametisse asunud aseprefekt Rocco Schiavone tõusis voodist ja nagu igal hommikul, läks ta ka nüüd magamistoa akna juurde. Aeglaselt ja pingsalt nagu pokkerimängija, kes enne viimast ringi oma kaardid lauale paneb, nihutas ta rasked kardinaad eest, mõttetus lootuses näha taevas ühtainust päikesekiirt. „Kurat,“ pomises ta. Ka sel reedel oli taevas maa kohal tinahall nagu supipoti kaas. Sallidesse ja mütsidesse mähituna rühkised kohalikud kiirustades mööda lumist kõnniteed. Sa vaata vaid, isegi neil on külm, mõtles Rocco.

Järgnesid argipäevased toimetused: dušš, kapsel espressomasinasse, habemeajamine. Riidekapi ees seistes ei tekkinud tal korraiski kahtlust, mida selga panna: samad riided mis eile, üleile ja üleüleilegi ja kes teab mitu tulevast päeva veel. Pruunid velvetpüksid, puuvillase voodruga villane T-särk, poolvillased sokid, ruuduline flanellsärk, V-kaelusega kašmiirkampsun, roheline velvetpintsak ja jalga tema lahutamatud Clarksid. Ta tegi mõttes kiire arvutuse: kuus Aostas veedetud kuud olid talle maksuma läinud üheksa paari Clarkse. Võib-olla oli tõesti mõistlik neile alternatiiv otsida, aga ta ei suutnud seda teha. Kui ta tööasjus kaks kuud tagasi Champoluci suusaradadel ringi oli nuhkinud, oli ta endale Teva lumsaapad ostnud, aga linnas ei kavatsenud ta selliseid segumasinaid jalga panna. Rocco tõmbas villase mantli selga ja asutas end tööle minema. Nagu alati, oli ka sel hommikul ta mobiiltelefon välja lülitatud, sest tema igahommikune rutiin ei lõppenud veel riietumise

ja kodust lahkumisega. Et päev saaks alata, oli tal veel teha kaks olulist asja. Käia keskväljaku ääres baaris hommikueinel ja istuda siis oma kirjutuslaua taha ning keerata endale igahommikune kanepipläru.

Kõige kriitilisem hetk hommikuste toimetuste seas oli sisenemine politseijaoskonda. Ikka veel öiste painajate küüsis, meel must nagu Aosta taevas, libistas Rocco end ukse vahelt sisse vaikselt ja kiirelt nagu uss rohus. Ta ei tohtinud mitte mingil juhul politseinik D'Intinoga kohtuda. Vähemalt mitte kell pool üheksa hommikul. D'Intino oli Chieti provintsist pärit reapolitseinik, keda aseprefekt vihkas arvatavasti enamgi kui kohalikku kliimat. See mees oli oma kohmakuses võimeline põhjustama raskeid õnnetusi, milles said kannatada alati tema töökaaslased, aga mitte kunagi ta ise. Nädal tagasi oli politseinik Casella tema pärast koguni haiglasse sattunud, sest ta oli talle jaoskonna parklas täiesti mõttetu manöövri käigus autoga otsa tagurdanud. Ta oli kartooteegi raudsahtliga Rocco varbaküüne purustanud. Ja oma koristamismaania tõttu valanud Uliveto joogivee pudelisse puhastusvahendit ja Deruta sellega peaaegu ära mürgitanud. Rocco oli endale vandunud, et üritab igati prefektile survet avaldada, et D'Intino saadetaks mõnda kaugesse Abruzzo komissariaati, kus temasuguseid mehi palju rohkem vaja võis minna. Tol hommikul ei kohanud Rocco oma teel õnneks kedagi. Ainsana tervitas teda Scipioni, kes istus vastuvõtulauas. Ta piirdus virila naeratusega ja langetas kohe pilgu paberitele, mida ta parajasti läbi vaatas. Rocco jõudis oma kabinetti, istus kirjutuslaua taha ning pani jämeda ja turgutava kanepi-

pläru ette. Kui ta koni tuhatoosis ära kustutas, oli kell just üheksa saanud. Käes oli aeg mobiiltelefon sisse lülitada ja päeva alustada. Kohe teatas piibitus, et talle oli saabunud sõnum.

„Millal sa otsustad kasvõi üheks ööks minu juurde jääda?“

See oli Nora. Naine, kellega Rocco vahetas kehamahtlasid alates päevast, mil ta Roomast Aostasse oli saadetud. Nende suhe oli habras, pigem nagu vastastikune abi, kuigi naine tegi kõik selleks, et see jõuaks kriitilisse punkti, püsivuse nõudeni. Kuid seda Rocco ei suutnud ega ka tahtnud. Tal oli niimoodi ka hea. Ta ei vajanud kaaslast. Selleks oli ja pidi igaveseks jääma tema seaduslik naine Marina. Kellelegi teisele polnud tema elu ruumi. Nora oli ilus ja leevendas tema üksindustunnet. Aga ta ei saanud lahendada tema hingehädasid. Inimene läheb hingearsti juurde lootuses terveneda. Rocco ei kavatsenud oma jalga eluilmaski üle psühhiaatri läve tõsta. Mitte keegi ei lähe naisega altari ette nagu tervistavale jalutuskäigule. Seda tehakse ikka soovist kogu ülejäänud elu teise inimesega koos veeta. Rocco oli selle sammu aastaid tagasi juba astunud ja tõepoolest parimate kavatsustega. Ta oli kavatsenud kogu ülejäänud elu Marinaga koos olla ja kogu lugu. Aga vahel juhtub nii, et elul on oma keerdkäigud ja asjad purunevad, lagunevad koost ja neid ei saa enam kokku lappida. Aga see oli teisejärguline probleem. Rocco kuulus Marinale ja Marina Roccole. Ülejäänu oli vaid tähtsusetu lisand, põetavad oksad, sügislehed.